

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

11 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w Wydziale II Karnym, w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Andrzej Wojtaszko

Protokolant: Katarzyna Nowopolska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 14 marca, 9 listopada 2017 r i 11 stycznia 2018 roku sprawy:

M. K. urodzonego (...), 7 października 1994 r. w G., syna Z. i B. z domu K.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 25 września 2016r. w G. na ulicy lawendowej prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości stwierdzonym przy użyciu urządzenia kontrolno-pomiarowego do ilościowego oznaczania alkoholu typu D.-Alkometr 7410 I badanie 0,59 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu oraz przy użyciu urządzenia kontrolno-pomiarowego do ilościowego oznaczania alkoholu typu Alkometr A2.0 I badanie 0,44 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II badanie 0,41 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio prawomocnym skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku sygn.. akt XI K 827/13 z dnia 20 września 2013 roku

to jest o czyn z art. 178a § 1 i 4 k.k.

I. oskarżonego **M. K.** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego aktem oskarżenia kwalifikowanego jako występki z art. 178a § 1 i 4 k.k. i za to przy zastosowaniu art. 37a k.k. w zw. z art. 178a§4 k.k. w zw. z art 34 §1, 1a pkt 1 k.k. w zw. z art. 35 § 1 kk skazuje go na karę 5 (pięciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny, wskazanej przez Sąd w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na mocy art. 42 § 3 k.k. w zw. z art. 42§2 k.k. przyjmując, iż zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat;

III. na mocy art.43a§2 k.k. orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 10.000.00 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych);

IV. na podstawie art. 63 §4 k.k. na poczet orzeczonego oskarżonemu w punkcie II. wyroku zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zalicza okres zatrzymania dokumentu prawa jazdy od dnia 25 września 2016 roku;

V. na mocy art. 63 § 1 i 5 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności rzeczywiste pozbawienie wolności w dniu 25 września 2016 roku tj. jeden dzień, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dniom kary ograniczenia wolności;

VI. na podstawie art. 626§1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art.2 ust.1 pkt 2 i ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Z 1983r. nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu

Państwa kwotę 572,71zł (słownie: pięćset siedemdziesiąt dwa i 71/100 złotych) tytułem wydatków postępowania oraz opłatę w wysokości 120 zł (słownie: sto dwadzieścia) złotych;

Sygn. akt II K 24/17

UZASADNIENIE

Stosownie do treści art. 424 § 3 kpk, Sąd ograniczył zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz rozstrzygnięcia co do kary i innych konsekwencji prawnych czynu.

W dniu 30 grudnia 2016 r. Prokuratura Rejonowa G.-Ś. w G. wniosła do Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku akt oskarżenia przeciwko M. K., oskarżonemu o to, że:

w dniu 25 września 2016r. w G. na ulicy (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości stwierdzonym przy użyciu urządzenia kontrolno-pomiarowego do ilościowego oznaczania alkoholu typu D.-Alkometr 7410 I badanie 0,59 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu oraz przy użyciu urządzenia kontrolno-pomiarowego do ilościowego oznaczania alkoholu typu Alkometr A2.0 I badanie 0,44 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II badanie 0,41 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio prawomocnym skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku sygn. akt XI K 827/13 z dnia 20 września 2013 roku, to jest o czyn z art. 178a § 1 i 4 k.k.

M. K. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd zważył co następuje.

Przeprowadzona z uwzględnieniem wskazań wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego ocena całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do konstatacji, że zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i wina oskarżonego nie budzą wątpliwości.

Oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona zarzucanego czynu, wszak analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego pozwala jednoznacznie stwierdzić, że czyn oskarżonego wypełnia wszystkie znamiona czynu zabronionego stypizowanego w art. 178a § 1 i 4 kk. Bowiem jak wynika z akt sprawy oskarżony w dniu 25 września 2016 r. w G., w ruchu lądowym, bo na parkingu oraz ulicy (...), prowadził samochód marki V. (...), znajdując się przy tym w stanie nietrzeźwości. Przeprowadzone u oskarżonego badanie blisko godzinę po zdarzeniu, to jest o godzinie 01:08, na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu wykazało wynik 0,59 mg/l – kolejna badania wykazywały wyniki niższe, wskazujące na etap wydalania alkoholu z organizmu. Nadto czynu tego dopuścił się będąc uprzednio prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku sygn. akt XI K 827/13 z dnia 20 września 2013 roku. Mimo, iż orzeczony ww. wyrokiem okres próby upłynął z dniem 28 września 2016 roku to jednak w dacie wyrokowania nie doszło do zatarcia skazania z uwagi na treść innego wyroku tj. zapadłego w sprawie II K 1343/13 Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 14 lutego 2104 roku oraz brzmienie art.76§1 i 1 b i art. 108 k.k. – do zatarcia obu skazań dojdzie bowiem łącznie z dniem 22 sierpnia 2018 roku /vide dane o karalności k. 105, odpisy wyroków k.37-38, 44-45/. Zgodnie z wyrokiem Sądu najwyższego z dnia 01.04. 2016 roku w sprawie III KK 427/15 „Fakt zatarcia z mocy prawa wcześniejszego prawomocnego skazania za przestępstwo określone w art. 178a § 1 k.k. lub wymienione w art. 178a § 4 k.k., zaistniały w dacie wyrokowania co do popełnienia czynu określonego w art. 178a § 1 k.k., uniemożliwia przyjęcie odpowiedzialności sprawcy na podstawie art. 178a § 4 k.k. także wtedy, gdy do popełnienia tego czynu doszło przed upływem okresu niezbędnego do zatarcia wcześniejszego skazania.

W ocenie Sądu bezsporne jest sprawstwo oskarżonego. Wątpliwości nie budzą także okoliczności popełnienia przestępstwa.

W przedmiotowej sprawie Sąd nie stwierdził istnienia jakichkolwiek okoliczności wyłączających bezprawność czynu lub winę oskarżonego. Natomiast z punktu widzenia oceny naganności czynu oskarżonego wskazać należy, że charakteryzuje go społeczna szkodliwość w stopniu wyższym niż znikomy.

Biorąc powyższe pod uwagę, należało stwierdzić, iż czyn oskarżonego stanowi przestępstwo z art. 178a § 1 i 4 kk.

Za przypisane oskarżonemu M. K. przestępstwo Sąd:

I. przy zastosowaniu art. 37a k.k. na podstawie art. 178 a § 4 kk w zw. z art. 34 § 1, § 1a pkt 1, § 1b i § 2 kk w zw. z art. 35 § 1 kk skazał go na karę 5 miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 42 § 3 kk w zw. z art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat, odstępując od orzeczenie dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów przy uznaniu iż zachodzi wyjątkowy wypadek uzasadniony szczególnymi okolicznościami;

III. na podstawie art. 43a § 2 kk orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 10.000,00 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

IV. na podstawie art. 63 §4 k.k. na poczet orzeczonego oskarżonemu w punkcie II. wyroku zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zaliczył okres zatrzymania dokumentu prawa jazdy od dnia 25 września 2016 roku;

V. na mocy art. 63 § 1 i 5 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności rzeczywiste pozbawienie wolności w dniu 25 września 2016 roku tj. jeden dzień, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dniom kary ograniczenia wolności;

VI. na podstawie art. 626§1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art.2 ust.1 pkt 2 i ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Z 1983r. nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 572,71zł tytułem wydatków postępowania oraz opłatę w wysokości 120 zł złotych;

Zgodnie z ustawowymi dyrektywami wymiaru kary sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (art. 53 § 1 kk).

Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, zwłaszcza w razie popełnienia przestępstwa na szkodę osoby nieporadnej ze względu na wiek lub stan zdrowia, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego (art. 53§2 kk).

Z kolei stopień społecznej szkodliwości konkretnego czynu zabronionego ocenia się przez pryzmat okoliczności wymienionych w art. 115 § 2 kk.

Wskazać należy, iż ustawodawca od 1 lipca 2015 roku i wejścia w życie nowelizacji przepisów m.in. części ogólnej kodeksu karnego, w tym wprowadzenia instytucji z art. 37a k.k., podkreślił prymat kar wolnościowych przed karą bezwzględnego pozbawienia wolności. Przestępstwo z art. 178§4 k.k. zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat, to jednak zgodnie z dyspozycją art. 37a k.k. możliwe jest orzeczenie zamiast tej kary - grzywny lub ograniczenia wolności.

Przy wymiarze kary, w tym również środków karnych, sąd kieruje się granicami ustawowego zagrożenia, ogólnymi zasadami wymiaru kary oraz dyrektywami wymiaru kary. Zasady sądowego wymiaru kary obejmują zasadę swobodnego uznania sędziowskiego, indywidualizacji kary i jej oznaczoności. Ogólną zasadą wymiaru kary jest także dyrektywa humanitaryzmu, wynikająca z art. 3 k.k. oraz ratyfikowanej przez RP konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z 1950 r. Karą współmierną i sprawiedliwą jest tylko kara wymierzona z uwzględnieniem wszystkich dyrektyw wymiaru kary i wszystkich okoliczności obciążających i łagodzących (Sienkiewicz (w:) Górniok i in., t. 1, s. 83-88; Buchała (w:) Buchała, Zoll, s. 412; Kaczmarek, Ogólne..., s. 19-40). Podstawowym elementem, jaki w myśl art. 53 k.k. sąd powinien brać pod uwagę przy wymiarze kary, jest stopień winy sprawcy (wyrok SA w Lublinie z dnia 17 listopada 1999 r., II AKa 183/99, OSA 2000, z. 4, poz. 25; wyrok SA w Krakowie z dnia 24 kwietnia 2002 r., II AKa 68/02, KZS 2002, z. 5, poz. 45; wyrok SA w Krakowie z dnia 30 czerwca 2011 r., II AKa 107/11, KZS 2011, z. 9, poz. 42). O stopniu winy decydują zaś różne czynniki, na przykład stopień rozwoju intelektualnego sprawcy, jego poziom rozwoju emocjonalnego, doświadczenia, posiadana wiedza, wiek etc. Przyjmuje się, że stopień winy jest niższy w przypadku nieumyślności niż umyślności i w przypadku zamiaru ewentualnego niż bezpośredniego, stanu znacznego ograniczenia poczytalności (wyrok SA w Lublinie z dnia 17 listopada 1999 r., II AKa 183/99, OSA 2000, z. 4, poz. 25; wyrok SA w Katowicach z dnia 16 listopada 2000 r., II AKa 306/00, Prok. i Pr.-wkl. 2001, nr 7-8, poz. 13); Społeczna szkodliwość nie stanowi sama w sobie okoliczności obciążającej przy wymiarze kary, ponieważ jest cechą ustawową przestępstwa, natomiast dla wymiaru kary ma znaczenie jej stopień. Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości bierze się pod uwagę okoliczności wymienione w art. 115 § 2 k.k. Zachowania mniej szkodzące społeczeństwu powinny być karane łagodniej, odpowiednio do ich treści materialnej. Kara powinna realizować zarówno cel społecznego oddziaływania, jak i cele zapobiegawcze i wychowawcze. Położenie większego nacisku na osiągnięcie zadań wychowawczych i zapobiegawczych jest możliwe zdaniem dotychczasowego orzecznictwa Sądu Najwyższego wtedy, gdy popełnienie tego przestępstwa nie wynika z demoralizacji sprawcy, lecz stanowi odstępstwo od dotychczasowej linii postępowania sprawcy. Z kolei nie można uznać wymierzonej oskarżonemu kary bezwzględnego pozbawienia wolności, uzasadnianej potrzebą poddania oskarżonego resocjalizacji, za karę sprawiedliwą, skoro nie stwierdzono, żeby oskarżony był zdesocjalizowany, ani nie przytoczono faktów z jego życia taką konkluzję uzasadniających (wyrok SA w Krakowie z dnia 8 lutego 2011 r., II AKa 6/11, KZS 2011, z. 5, poz. 40). Dla oceny stopnia prawdopodobieństwa ponownego popełnienia przez sprawcę czynu zabronionego o znacznym stopniu społecznej szkodliwości niezbędne jest dokładne przeanalizowanie wszelkich czynników mogących mieć wpływ na jego wielkość. Powinno się tu uwzględnić między innymi dotychczasową linię życia sprawcy i aktualną sytuację życiową (postanowienie SA w Katowicach z dnia 18 kwietnia 2001 r., II AKz 180/01, OSA 2001, z. 10, poz. 64). Sąd ma uwzględnić również motywację i sposób zachowania się sprawcy. Pojęcie motywacji zastąpiło terminy "pobudka" i "motyw", używane na gruncie kodeksu karnego z 1969 r. Jest to pojęcie z zakresu psychologii. Nie ma jednej definicji motywacji. Proces motywacyjny można utożsamiać z procesami pobudzającymi działanie. Pod pojęciem motywacji kryją się dwa znaczenia. Po pierwsze: jest to względnie stała tendencja do analizowania określonych celów, wartości czy zadań życiowych. W tym przypadku motywacja wiąże się z osobowością człowieka, rozumianą jako funkcjonalna całość, która jest odpowiedzialna za integrację oraz regulację wszelkich czynności i zachowań. Sposób zachowania także może wpływać zarówno na łagodniejsze, jak i surowsze ukaranie sprawcy. Sposób zachowania stanowi okoliczność obciążającą między innymi wówczas, gdy jest brutalne, agresywne, popełnione z użyciem niebezpiecznych przedmiotów. Z kolei przez pojęcie właściwości osobistych sprawcy rozumie się wszelkie cechy osobowości sprawcy, jego sposób funkcjonowania w kontaktach międzyludzkich, cechy intelektu. Przez warunki osobiste sprawcy rozumie się warunki materialne, mieszkalne, socjalne, zdrowotne, rodzinne i związane z tym stany konfliktów. Sposób zachowania sprawcy przed popełnieniem przestępstwa jest kolejną okolicznością, którą sąd bierze pod uwagę przy wymiarze kary. Decydujące znaczenie ma tu przede wszystkim uprzednia niekaralność sprawcy (wyrok SN z dnia 21 listopada 1983 r., II KR 239/83, OSNKW 1984, nr 5-6, poz. 53; por. także wyrok SN z dnia 4 sierpnia 1978 r., Rw 282/78, OSNKW 1978, nr 10, poz. 113; wyrok SN z dnia 13 listopada 1985 r., V KRn 774/85, OSNPG 1986, nr 8, poz. 104; wyrok SN z dnia 6 października 1975 r., I KR 175/75, LEX nr 21688). Ustawodawca w art. 58 § 1 k.k. kontynuuje linię polityki kryminalnej zakreśloną już w art. 32 d.k.k., wskazując na pierwszeństwo stosowania kar nieizolacyjnych przed karą bezwarunkowego pozbawienia wolności i wprowadzając zasadę stosowania kary najmniejszej z wystarczających. Dlatego zwłaszcza w odniesieniu do kar najsurowszych, oskarżyciel winien

wyczerpująco wykazać i uzasadnić, dlaczego konieczna jest trwała izolacja sprawcy. W razie istnienia w konkretnym przypadku ustawowej alternatywy dla orzeczenia kary bezwarunkowego pozbawienia wolności sąd zobowiązany jest zbadać możliwość spełnienia celów kary przez każde z tych alternatywnych rozwiązań. Tylko w razie wykluczenia możliwości spełnienia celów kary przez któreś z nich uprawniony jest do orzeczenia kary pozbawienia wolności bez jej warunkowego zawieszenia (*ultima ratio*).

O stopniu społecznej szkodliwości czynu decydują okoliczności określone w art. 115 § 2 k.k. Są to okoliczności zarówno natury przedmiotowej (rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, waga naruszonych przez sprawcę obowiązków, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia), jak i podmiotowej (postać zamiaru albo brak zamiaru dokonania czynu zabronionego, motywacja sprawcy). Nie wpływają natomiast na stopień społecznej szkodliwości czynu właściwości i warunki osobiste sprawcy, a także opinia o nim i dotychczasowy tryb życia. O hierarchii dóbr chronionych przez polskie prawo karne pośrednio można wnioskować z systematyki części szczególnej kodeksu karnego oraz z rodzaju i wysokości sankcji grożącej za popełnienie danego czynu (a przez to także o zaliczeniu danego czynu do zbrodni lub występku).

Przekładają powyższe uwagi na realia rozpatrywanej sprawy, zauważyć należy, że społeczna szkodliwość czynu M. K. nie jawi się jako znaczna, aczkolwiek nie jest też ona znikoma. Nie ulega wątpliwości, że czyn oskarżonego godził m.in. w dobro prawne jakim jest bezpieczeństwo komunikacji w ruchu lądowym. Z drugiej jednak strony, w świetle pozostałych dóbr chronionych w części szczególnej Kodeksu karnego, naruszone przez niego dobro nie ma wartości najwyższej. Sąd zważył, iż oskarżony przypisanego czynu dopuścił się w sposób świadomy, działając umyślnie i w przeszłości był już karany za przestępstwo podobne z art. 178a§1 k.k. – jednakże czynu dopuścił się nie w okresie obowiązywania orzeczonego poprzednio środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów. Dopuszczając się przypisanego przestępstwa oskarżony posiadał uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi. Należy również zauważyć, że od poprzedniego skazania z art. 178a§1 k.k. minął dłuższy, blisko 3 letni, już okres. Zachowanie oskarżonego przejawiało się, co wynika z jego wyjaśnień oraz zeznań funkcjonariuszy policji, w bardzo krótkotrwałym prowadzeniu pojazdu, *de facto* przeparkował on pojazd z jednego miejsca postojowe na inne, by był on lepiej widoczny z pobliskiego lokalu, w którym to oskarżony przebywał ze znajomymi. Czynności wobec oskarżonego funkcjonariusze policji postanowili podjąć i przeprowadzili już po tym jak zakończył on przeparkowywać samochód, nie doszło do ich interwencji w momencie gdy pojazd był jeszcze w ruchu. Oskarżony przejechał samochodem kilkanaście najwyżej 15 metrów, poruszał się w późnych godzinach nocnych – do zatrzymania doszło bowiem o godz. 00.20, gdzie ruch uliczny jest minimalny, nie stanowił on więc realnego zagrożenia dla innych użytkowników dróg jak i dla zaparkowanych w pobliżu pojazdów – nie doszło bowiem do uszkodzenia żadnego z nich. W sprawie też brak jakiegokolwiek dowodu by oskarżony miał zamiar kierować dalej pojazdem. Okoliczności łagodzące przeważają za obciążającymi – tutaj wskazać należy wcześniejsza dwukrotną karalność sądową oskarżonego, dopuszczenie się czynu w biegnących okresach prób, ponowne kierowanie pojazdem mechanicznym pod wpływem alkoholu. Jednakże co istotne oskarżony posiada pozytywną opinię z miejsca zamieszkania /*vide* wywiad środowiskowy k.71-73 /, swą postawą przed sądem wykazał szczerą skruchę i żal z popełnienia przestępstwa. Prognoza kryminologiczna jest pozytywna. Oskarżony na skutek zatrzymania prawa jazdy utracił wcześniejsze zatrudnienie /*vide* opinia o pracowniku k. 113/, kolejną pracę utracił z uwagi na objawy depresji związane z inkryminowanym zdarzeniem /*vide* k.143/. Oskarżony jest młodym 23 letnim człowiekiem, od dwóch lat żyje w konkubinacie z N. D., mają wspólnie dziecko /*vide* odpis skrócony aktu urodzenia k.114/, konkubina znajduje się obecnie w kolejnej, zaawansowanej ciąży /*vide* oświadczenie oskarżonego k. 145/. Oskarżony był wychowany jedynie przez matkę, ojciec został pozbawiony władzy rodzicielskiej. Mimo problemów z prawem i zdrowiem oskarżony czynił starania by zdobyć inny zawód tj. spawacza i pozyskać zatrudnienie, obecnie utrzymuje się z zasiłku rehabilitacyjnego w kwocie 1008 złotych, posiada zajęcie komornicze. Biegli psychiatrzy nie dopatrując się przesłanek z art. 31§1 i 2 k.k. rozpoznali u oskarżonego zaburzenia depresyjne uwarunkowane reaktywnie /*vide* historia choroby i opinia sądowo-psychiatryczna k.107-112, 127-130/, może on jednak uczestniczyć w czynnościach procesowych i prowadzić obronę w sposób samodzielny i rozsądny.

Sąd, stosując represję karną za przypisany oskarżonemu czyn, wykluczył możliwość orzeczenia kary izolacyjnej, jako stanowiącej *ultima ratio* w polskim kodeksie karnym. Jak wskazano powyżej ustawodawca bowiem wyraził

zasadę prymatu kar wolnościowych nad karą pozbawienia wolności. W ocenie Sąd obecna sytuacja majątkowa oskarżonego, pozostającego obecnie bez pracy i utrzymującego się li tylko z zasiłku rehabilitacyjnego, którego i tak część jest zajmowana przez komornika, wykluczała także orzeczenie grzywny za przypisane mu przestępstwo / również wymierzonej ewentualnie przy zastosowaniu art. 37a k.k./. Toteż mając na uwadze powyższe, należało orzec karę 5 miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, uznając iż jest to kara sprawiedliwa i najbardziej adekwatna do przypisanego występku. W ocenie Sądu orzeczona kara osiągnie założone cele w zakresie wychowawczego oddziaływania na sprawcę, a także prewencji indywidualnej oraz ogólnej.

Sąd odstąpił od orzeczenia środka karnego - dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów. Obligatoryjność jego orzeczenia łagodzi klauzula, że sąd może odstąpić od orzeczenia tego środka karnego dożywotnio, jeżeli *verba legis* "zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami". Użycie w tym zwrocie trzech przymiotników "wyjątkowy", "uzasadniony" i "szczególny" wskazuje, że chodzi o szczególne sytuacje. Jest to niewątpliwe złagodzenie rygorystyczności uregulowania z art. 42§3 k.k. W ww. realiach przedmiotowej sprawy, biorąc pod uwagę wszelkie okoliczności popełnienia przypisanego czynu, w tym czas, miejsce jego popełnienia, odległości jaką pokonał oskarżony kierując pojazdem – a o czym wspomniano powyżej, należało wykorzystać możliwość odstąpienia od orzeczenia dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, by *de facto* niejako zbojkotować dyrektywę zawartą w art. 42 § 3 k.k. jako niesłuszną i niesprawiedliwą w tej konkretnej sprawie. Orzeczenie obligatoryjnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na zawsze w niniejsze sprawie jawiłoby się jako sprzeczne z zasadami indywidualizacji kary i doprowadziłoby do nieproporcjonalnych skutków. Jak to już również wskazano powyżej w dacie czynu oskarżony posiadał uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi. Orzeczenie dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych wobec 23 letniego młodego jeszcze mężczyzny w realiach sprawy byłoby orzeczeniem niesprawiedliwym. Za przypisane przestępstwo Sąd wymierzył więc oskarżonemu zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lata – mając przy tym na uwadze ww. wskazane okoliczności związane z tym czynem jak i stopień nietrzeźwości oskarżonego, 3 letni zakaz będzie tutaj wystarczającą represją karną, w związku z którą będzie on musiał ponownie uzyskać uprawnienia do prowadzenia pojazdów.

Z kolei w przedmiotowej sprawie uwzględniając aktualną sytuację majątkową oskarżonego, świadczenie pieniężne zostało wymierzone w minimalnej wysokości 10.000,00 zł.

Wyrok zawiera również rozstrzygnięcia dotyczące zaliczenia na poczet kary okresu zatrzymania, a na poczet środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów – okresu zatrzymania praw jazdy.

Wobec braku podstaw do zwolnienia oskarżonego od uiszczania kosztów procesu, Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa poniesione wydatki postępowania oraz opłatę.